

Confirmation, idet det dog overlod til Cancelliet, hvorvidt Confirmation, naar det maatte være Bønderne om at gjøre at erholde samme, kunde være dem at tilstaae eller ikke. Dgsaa ved Frederik den 6tes Død ansøgte Stadfæstelse, men det blev tilkjendegivet Ansøgerne, at Confirmation efter Pat. 25 Martis 1840 cfr. Agr. 28 f. M. var unødvendig, da Stadfæstelsen i sin Tid var udfærdiget ad mandatum.

Altsaa viskelig skulde Dispositionen have vedvarende Gyldighed. Derved er naturligtvis ikke sagt, at den ei skulde kunne forandres ifølge nogen senere Lovgivningshandling. Kun saameget er uimodsigeligt, at den ikke tør antages at være forandret ved senere Bestemmelser, medmindre det efter almindelige Regler maa erkendes, at disse have havt til Hensigt at ophæve hiin særegne Norm.

Spørges der nu om Dispositionens Indhold, da har allerede Grevinde Danneffold betegnet den som en Bestemmelse for Høveriet, Indfæstningspenge og Landgilde. Den senere Høveri- og Udskiftningslovgivning har ikke kunnet blive uden Indflydelse paa de Bestemmelser, Dispositionen indeholder; men denne har dog beholdt sin Betydning, som det Grundlag, der ikke kan forlades uden særegen Hjemmel, en Opfattelse, der, saavidt vi skønne, ogsaa har fundet Anerkjendelse ved Domstolene (H. R. Dom 16 Mai 1832), og vi kunne navnlig ingenlunde indsee, at Dispositionen skulde kunne tabe sin Gyldighed, fordi Høveriet er afløst; thi Jorddrotten kan ikke være bleven frigjort for de ham paaliggende Forpligtelser, fordi der med hans eget Samtykke er sat et Bederlag i Stedet for den oprindelig fastsatte Høveriydelse; ligesaa lidt som vi kunne antage, at Landgilden skulde kunne forhoies i Forhold til Fæstegaardenes forhoiede Værdi, fordi Grevinde Danneffold, som Motiv til den lavere Bestemmelse, har nævnt Jordernes ringe Gyne m. v., thi Forbedringen skulde netop efter Dispositionen komme Bonden tilgode, og Dpoffressen gjordes netop derfor af Grevinden, i hvis Forpligtelser den senere Erhverver er traadt. Forsaavidt det fremdeles siges, at „Dpretterinden har ladet sig det være angelegent og sin Omhu værdig, at en Søn eller Datter kunde nyde sin Faders Gaard for derved at vise saadanne

Børn den rette Nytte af deres Skid, naar de have søgt deres Forældres Vel“, „hvilken Post hun har fundet tjenlig at iagttage“, hvorfor hun og vil, „at efterkommende Giere af Skjoldnæsholm skulde efterkomme det Samme“, da see vi vel, at der kan opstaae vanskelige Spørgsmaal ved Anvendelsen af disse Ord, Spørgsmaal, hvis Afgjørelse i det enkelte Tilfælde kan være lige usikker for Jorddrot og Bønde. Et forekommer os dog at fremgaae umiskjendeligt af dem, ligesom af hele Dispositionens Aand, nemlig at al den Bøndejord, der i Aaret 1780 dreves af Bønderne under Skjoldnæsholm, skulde vedblive at være Bøndejord. Maafee kunde der siges, at det nærmest kun var anbefalet Skjoldnæsholms Giere til enhver Tid som en deres Omhu værdig Gjenstand, at en Søn eller Datter kunde nyde sin Faders Gaard, naar saadanne Børn have søgt deres Forældres Vel, uagtet det dog siden siges, at efterkommende Giere skulde efterkomme det, Dpretterinden har fundet tjenligt at iagttage. Men hvad man end maatte mene herom, synes det aabenbart at ligge i Dispositionen, at ingen Gier maatte træffe saadanne Foranstaltninger, at det blev ham eller efterkommende Giere umuligt at lade Sønnen eller Datteren faae Faderens Gaard, med andre Ord, Gieren synes ligefrem at have givet Afkald paa enhver Udgang til Nedlaggelse af Bøndergaardene. Og vi skønne ikke rettere, end at Dispositioner af den Art, som de her omhandlede, efter deres Natur ikke blot give de sieblikkelige Fæstere en Ret, men at de tillige paalægge Gieren en Forpligtelse, over hvis Dpfyldelse det Offentlige maa være berettiget som forpligtet til at vaage, en Forpligtelse, som hidtil neppe har været anerkjendt, i det Mindste ikke fyldestgjort i det rette Omfang.

Naar vi nu efter denne Opfattelse betragte de forskellige i det Foregaaende skildrede Regleringshandlinger, da kunde det vistnok være meget tvivlsomt, om et saadant Magelæg som det af 1802 kunde forenes med Dispositionen. Men i alt Fald forekommer det os, at den Hovedgaardsjord, der kom i Stedet for den nedlagte Bøndejord, maatte gaae ind under Dispositionen, saa at ikke blot de Huse og Boelsteder, der oprettedes,